

Socijalno, moralno i gospodarsko pitanje

Jedan od najvažnijih problema suvremene Njemačke je socijalni problem. U Njemačkoj ima više od 20 milijuna primatelja mirovine. Više od pola milijuna ljudi živi siromašno, mnogi traže hranu po kontejnerima kao i u Hrvatskoj. Više od 350.000 ljudi ne jede kod kuće, nego u pučkim kuhinjama. Koliko vidimo hrvatski tisak slabo se bavi takvim problemima

napokon su otkrili posljedice iseljavanja Hrvata u Njemačku i na cijeli Zapad. O tome su govorili samo stručnjaci koje nitko nije slušao. O tome je objavljena i jedna knjiga „Iseljavanje Hrvata u Njemačku” koju je napisao povratnik Tado Jurić. Sjećamo se da to pitanje nije novo. Još je u doba Jugoslavije Alica Wertheimer-Baletić upozoravala na posljedice slabog rađanja djece i iseljavanja Hrvata. O tim problemima je pisao i profesor Anđelko Akrap, kao i niz drugih stručnjaka koji su obrađivali sociodemografski i migracijski problem Hrvata. Njihove točne zaključke primjećivali su isto tako zabrinuti Hrvati koji nisu zanimljivi tzv. političkoj „eliti” Republike Hrvatske. Tek se u posljednje vrijeme počela buditi opća svijest da će Hrvati izgubiti Hrvatsku budu li i dalje vodili politiku bez gospodarske i kulturne vizije. Kako neki promatrači naglašuju, do sada su ostvarene dvije vizije; pobjeda nad velikosrpskom agresijom i uspostava Republike Hrvatske i ulazak u EU. Gospodarske i kulturne vizije nema. Već godinama svi govore kako bi trebalo bolje gospodariti i uvijek kako bi trebalo, a rijetko kada naći pravu terapiju za gospodarski i kulturni napredak zemlje i tako spriječiti odlazak mladih s obiteljima u inozemstvo. Kad nekoga u Zagrebu pitate da nam objasni gospodarsku politiku Hrvatske, on će vam obično kazati da o tome nema pojma jer da takva politika uopće ne postoji. Ona, nažalost, nije postojala ni u doba Franje Tuđmana pa je gotovo logično da su njegovi nasljednici išli istim putem. Prije trideset godina radilo se o tome da se obogati stanoviti broj Hrvata kako bi se podigla ekonomija i materijalna sigurnost ljudi. To je bilo dobro zamišljeno, ali se krivo shvatilo pa su se neki ljudi počeli bogatiti na štetu cijele nacije, svih ljudi, seljaka, radnika i inteligencije. Moramo podsjetiti da je to pitanje nakon Drugoga svjetskog rata u Njemačkoj drukčije rješavano. Veliki gradovi poput Berlina, Kölna i niza drugih gradova bili su gotovo potpuno razrušeni i ljudi nisu imali što jesti. Prvi posao je bio da se razrušene kuće obnove. Političko-gospodarski program sastojao se u tome da se zaposle svi građani Savezne Republike Njemačke te tako omogućiti pristojan život. Dakle nije se govorilo o tome da bi neki trebali biti bogataši kako bi se osigurao taj gospodarski i socijalni napredak, nego da u tome napretku sudjeluju svi građani Savezne Republike Njemačke. Na taj način oni koji su bili vlasnici

tvornica i koji su otvarali nove tvornice i nova poduzeća nisu od naroda bili žigosani kao izrabljivači što se, nažalost, u Hrvatskoj dogodilo nakon oslobođenja od velikosrpske ideologije. Tako se u Njemačkoj razvila snažna industrija i većina ljudi je našla svoj život u novoj Demokratskoj Republici Njemačkoj.